

ASKELEITA TYHJÄLLÄ PAPERILLA

Ihminen on henkiolento,
joka kieltää aineettomuutensa,
haamu, joka verhoutuu tummaan samettiin:
olen yrittänyt sammuttaa janoni
lumihiutaleilla,
jotka leijailivat avaruuden lävitse
ja kuivuivat kielelleni
huokauksiksi.

Olen käynyt Lastenkllinikalla
ja kuullut kapalovauvojen
loputtoman oratorion.

Olen kulkenut sanojen portista
hautausmaalle
ja kuullut lehtien kuivan rapinan.

Olen syönyt majoneesia lusikalla
ja kuolannut rinnoilleni.

Mutta joskus häiriinnyn
ja menen lukkoon.

Kuka nyt imettää vauvan,
syöttää vaarin
ja vahtii tähtiä,
jotka putoilevat taivaalta?

Olen kaivanut hunajaa paljain sormin.
Olen osallistunut koululaisten hiihtokilpailuihin
ja syönyt majoneesia hopealusikalla.
Olen työntänyt sormeni purkkiin.

Öisin,
kun pimeä musta hahmo hiipii verhojen takana,
herään, joku huutaa pääni suljetussa kappelissa
"Odota!

Odota!"
ja kasvojen huohotus tunkeutuu
jääkylmänä
kylkiluitteni eteiseen.

Joskus tunnistan
nikamieni 47 arkaa liikahdusta,
tirkistän
silmiäni räppänoistä
ja aavistan
kielletyt leikit
olemassaoloni rasterissa.

Pullon tyhjennyttyä maksan
kirroosillani,
upeasti,
sillä vain me voimme
kumartaa näkymättömille
yleisöille
(kuulla rankkasateen aplodit)
ja poistua pakokauhun exitistä
tomuiseen takavasempaan,
ilmansuuntaan, jota ei enää ole:

Voi iloa,
kun Kolumbuksen odotushorisonttiin
vihdoin
ilmestyi
siemenkoti!

Ihminen katsoo kuvaansa,
peilin väsynyttä monadia.
Onko nenä nyt paikallaan,
kysyy silmä.

ARTO VIRTANEN